

Evangelí de la Llibertat

Desembre 2018

N. 12

Enamorat de la vida..., Déu!

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que no aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La Desolada» a la teva terra; a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra, «Té marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia (Is 62,1-5).

(Primera lectura de la missa vespertina de la vigília del dia de Nadal)

Mercedaris: 800 anys per la llibertat

Catedral de Barcelona, 10 d'agost del 1218. Pere Nolasc, mercader de teles, funda un orde per garantir la llibertat dels cristians en la vivència de la seva fe. En una societat de confrontació, quan un captiu queia a les mans dels musulmans corria un risc greu de perdre la fe. Els mercedaris alliberaven els captius amb diners. En casos extrems, es canviaven per ells per retornar-los la llibertat i perdien la seva. Una mercè, un intercanvi gratuït. Aquest acte redemptor va provocar que la Verge Maria rebés l'advocació de la Mare de Déu de la Mercè. La seva devoció va arribar als confins de la terra. Barcelona la té com a patrona de la ciutat. Els mercedaris... n'han interpretat el carisma d'acord amb els temps de la història. No hi ha vida humana plena sense l'exercici de la llibertat. Hi ha múltiples formes de captiveri que la retallen o l'eliminen. Els mercedaris i les mercedàries, avui, fidels als orígens, estan presents al món de la marginació, de la pobresa, de les presons... Presents a les perifèries. Qualsevol amenaça de llibertat ha de ser neutralitzada per viure amb plenitud la vida i la fe. Els destinataris són totes aquelles persones, sense mirar-ne l'origen, la creença, la llengua, que pateixen deterioraments greus en l'exercici de la seva llibertat. Són al costat dels que pateixen. No en jutgen el passat sinó que volen obrir horitzons de futur i d'esperança. Actituds de

resiliència. Confiança en el fons del cor humà, malgrat els errors comesos o les injustícies rebudes. Són 800 anys lluitant per la llibertat dels altres, i posant en joc la seva vida fins al final. Actitud que es ratifica en un quart vot, que consisteix a donar la vida pels altres. Lliurament sense reserves. Fins al final. Gràcies a la Mare de Déu de la Mercè. Gràcies als mercedaris i mercedàries pels seus 800 anys en pro de la llibertat, essència de la fe i de la democràcia... (Lluís Serra, 22/09/2018).

Un encontre fecund!

És l'amor que mou, hauria de moure, l'acció política i la protesta inconformista també, com en tots els àmbits de la vida humana (1Co 13); i un amor a l'ésser humà no en abstracte sinó a cada persona concreta amb les seves necessitats i també a cada país en particular... *fins que no aparegui com un raig de llum el seu bé...* (Is). Cada poble es manifesti en la seva bellesa, la seva riquesa cultural, la seva creativitat... en la creació d'un "cel nou i una terra nova" (Ap 21,1) de tots per a tots. L'acció creadora de Déu i la realitat humana de cada país es trobin en un encontre amorós, matrimoni indissoluble i fidel, Regne de Déu a la terra de cada poble, que és Regne de pau i justícia, i veritat. És l'Esperit creador de Déu que es manifesta per boca dels profetes d'esperança de la història de cada país i del món, homes i dones de bona voluntat compromesos en l'alliberament, i la pau, i la justícia, i la dignitat humana. Escoltem el concert de veus de la coral per la llibertat que canten arreu del país i del món, un gemec, com una música de fons en el devenir diari que fa avançar la història per camins més humans, banda sonora de la utopia somiada que ens atreu; tantes entitats i grups compromesos per la dignitat humana arreu! I quants murs s'alcen per aturar la llibertat i la democràcia, i es tornen presons que silencien l'esperança! Trobem en el cor de l'Evangelí i en l'ànima de cada ésser humà una crida a la fraternitat, a la igualtat més enllà de qualsevol domini i superioritat: aquest també és el cor de l'acció política.

J. Miquel Baylach G.

Si no creiem en la llibertat d'expressió per a aquells que menyspreem, no hi creiem en absolut.

Noam Chomsky

“La integritat territorial”

Us proposo fixar la mirada en el 4 de novembre del 1950. A Roma. En aquesta ciutat se signava el Conveni Europeu de Drets Humans. El seu article número 10 és poesia pura: “Tota persona té dret a la llibertat d’expressió. Aquest dret comprèn la llibertat d’opinió i la llibertat de rebre o de comunicar informacions o idees sense que hi pugui haver ingerència d’autoritats públiques i sense consideració de fronteres “. I continua: “[...] L’exercici d’aquestes llibertats, que comporten deures i responsabilitats, pot ser sotmès a determinades formalitats, condicions, restriccions i sancions, previstes per la llei, que constitueixin mesures necessàries, en una societat democràtica, per a la seguretat nacional, la integritat territorial i la seguretat pública”. Heus aquí la qüestió: hem topat amb una autèntica idea força, terme encunyat pel filòsof francès Alfred Fouillée (1838-1912) i que ha fet fortuna principalment en l’àmbit de les ciències socials. “La integritat territorial”, o el que és el mateix, la fe revelada. De veritat tot s’hi val quan parlem de preservar la sacrosanta unitat d’Espanya?... (Lluís Puig i Gordi, a **La República del 17 al 23 de nov. 2018, p.7**).

Ntra. Sra. de la Llibertat, pregueu per nosaltres!

*Les obres del seu braç són potents:
dispersa els homes de cor altiu,
derroca els poderosos del soli
i exalta els humils.
Omple de béns els pobres,
i els rics se’n tornen sense res...*

Càntic de Maria de Natzaret: Magnificat (Lc 1,51-53)

Notícies de llibertat...

24 d’octubre. L’ajuntament de Barcelona aprova un reglament per reconèixer les víctimes del franquisme entre el 1960 i el 1978.

25 d’octubre. El parlament Europeu demana es retirin els símbols franquistes i es prohibeixin les entitats que exaltn el feixisme.

25 d’octubre. Catalunya i Balears col·laboren per obrir les fosses del front de Mallorca del 1936.

25 d’octubre. Premi Sàkharov 2018 per la Llibertat de Pensament al director de cinema ucraïnès en vaga de fam, condemnat a 20 anys per planejar actes terroristes contra el govern rus de Crimea, 27 d’octubre. Neix la **Crida Nacional per la República**, com a eina cohesionadora dels partits republicans cap a la independència.

30 d’octubre. Es posa en marxa el **Consell per la República**, per promoure la internacionalització del conflicte català.

1 de novembre. **Concentració** a Lledoners per exigir la llibertat d’Oriol Junqueras i Quin Forn en l’aniversari de l’empresonament.

2 de novembre. Crida d’Omnium i l’ANC a una **mobilització** com a resposta a la petició de presó de la fiscalia i Advocacia pels Jordí’s.

2 de novembre. **Concentració** de suport a Dolors Bassa davant la presó de Puig de les Basses de Figueres.

4 de novembre. **Referèndum** a Nova Caledònia sobre la seva independència de França.

5 de novembre Eurodiputats volen ser **observadors** al judici / 1-Oc.

6 de novembre. El **Tribunal Europeu de Drets Humans** dóna la raó a Arnaldo Otegui que no va tenir un judici just a Espanya.

6 de novembre. Omnium Cultural presenta la **plataforma Som el 80%** per demanar la fi de la judicialització de la política, pel dret a decidir i la llibertat dels presos polítics.

6 de novembre. Es constitueix al Parlament la **comissió** d’estudi sobre l’aplicació del 155 a Catalunya.

10 de novembre. **Manifestació** a la Diada de la Catalunya Nord en defensa de la cultura catalana i la llibertat dels presos polítics.

10 de novembre. **Premis** d’Honor d’Omnium: on es va demanar l’alliberament de Jordi Cuixart i la resta de presos i exiliats.

13 de novembre. La fiscalia **arxiva el cas** contra l’alcalde de Mollerusa per l’1-O.

15 de novembre. El **Comitè Olímpic Internacional** força el govern espanyol a reconèixer les delegacions esportives de Kosovo.

15 de novembre. **Pep Guardiola** visita els presos polítics de Lledoners i els mostra el seu suport.

16 de novembre. 300 **capellans** han signen una carta demanant als bisbes la seva implicació en la solució al conflicte polític català.

16 de novembre. Reunió de partits del Parlament de Catalunya a la recerca de **diàleg** i consens de mínims.

17 de novembre. S’intensifiquen les **donacions** de diners amb motiu de la sentència als condemnats pel Tribunal de Comptes.

17 de novembre. Un jutge de Washington obliga la Casa Blanca a **tornar l’acreditació** al reporter de la CNN Jim Acosta.

17 de novembre. El **premi Nobel** de la Pau Muhammad Yunus insta a trobar una solució pacífica al problema català.

18 de novembre. Estrena de la **pel·lícula Idrissa, crònica d’una mort qualsevol**, que vol denunciar les morts de les persones emigrants i **Commander Arian** sobre les dones kurdes en lluita.

18 de novembre. L’escriptor i dibuixant guineà Ramón Esono rep el novè **premi Veu Lliure** que reconeix els escriptors perseguits o silenciats per les seves idees i textos, per qüestionar la dictadura de Teodoro Obiang de Guinea.

20 de novembre. Omnium Cultural reparteix 100.000 exemplars d’un **diari especial** titulat *Franco ha muerto pero el franquismo no* per denunciar la presència del franquisme a les estructures de l’Estat en detriment de la democràcia i la farsa del judici de l’10.

20 de novembre. El **Tribunal Europeu de Drets Humans** condemna a l’Estat espanyol per violar el dret de lliure expressió d’Agustín Toranzo en la descripció de l’acció policial com a tortura.

23 de novembre. L’**ONG** Front Line Defenders demana l’alliberament i retirada de tots els càrrecs contra Jordi Cuixar.

23 de novembre. Davant del Macba de Barcelona entitats del Raval van plantar un **Arbre dels Desitjos**, un avet de Nadal per recordar presis polítics i exiliats, on es poden penjar fotos i missatges de suport. I a l’exterior de les presons on estan Carme Forcadell i Dolors Bassa es van fer actes de suport en el marc de la campanya *Cap Dona en l’oblit*.

24 de novembre. Òmnium Cultura engega la **campanya** de cartells als carrers de tot el país denunciant el judici a la democràcia, l’atac a la llibertat i demanar la llibertat a presos i exiliats.

24 de novembre. El Partit Comunista Francès dóna suport als represaliats polítics catalans i els ofereix lloc a les seves **listes** de les eleccions europees.

25 de novembre. La Plataforma per la Llengua demana un **pla de xoc** per aturar la discriminació de ciutadans per l’ús del català.

25 de novembre. El Parlament de Catalunya **actualitza la legislació** sobre la memòria històrica i contra l’apologia del franquisme.

25 de novembre. Dones de Badalona creen una xarxa autònoma de **protecció** i acompanyament de les dones que pateixen violència.

25 de novembre. Els **gegants** de Torroella pugen al castell de Montgrí en homenatge a la seva veïna i presa política Dolors Bassa.

26 de novembre. Lliurament a Girona dels **premis** Republicans de l’Any que atorga per primera vegada el setmanari La República.

29 de novembre. 26 universitats voten sobre la validesa actual de la monarquia.

DISCURS D'ERNEST MARAGALL

En qualitat de president de la Mesa d'Edat del Parlament de Catalunya, el dimecres 17 de gener de 2018.

Diputats i diputades, autoritats que ens acompanyeu, senyores i senyors assistents, treballadors del Parlament i dels mitjans de comunicació que cobreixen aquesta sessió, moltes gràcies, els desitjo molt bon dia a tots i a totes. Jo hauria de començar aquesta sessió dient, també, bon dia..., haig de dir: “Bon dia, president Benach, president Rigol, presidenta Carme Forcadell, i gràcies per ser aquí, per honorar aquesta sessió.” Però hauria de dir, també: “Bon dia, president de la Generalitat. Bon dia, consellers del govern de la Generalitat.” Però ja ho veuen: ni el president de la Generalitat ni els membres del seu govern seuen al lloc que els pertocaria. Els uns, presoners; els altres, a l'exili; la resta, destituïts.

Espero que em perdonin, doncs, si abans de continuar amb el procediment d'elecció dels membres de la mesa expresso algun dels sentiments que, imparables, m'omplen el cap. Vindran dies per actuar, per pensar, tots nosaltres, tots vostès, senyores i senyors diputats, amb dedicació i responsabilitat en la nostra condició de representants dels 7,5 milions de catalans i catalanes. El que sento avui, en canvi, prové més del cor que del cap, més de l'experiència viscuda que de la reflexió tranquil·la. I el que sento és, d'una banda, una acumulació d'indignació enfront les agressions que cada dia vivim, però també, els ho asseguro, una creixent suma de raó i de raons, de conviccions afermades sobre el present i el futur del nostre país, d'aquesta Catalunya que no es rendeix, que no es resigna, que vol seguir sent el que és, el que ha sigut sempre, per poder construir el país nou, lliure, just i digne que volem ser.

Avui jo no hauria de ser aquí. Sense aquestes eleccions imposades des de l'Estat, a l'empara de l'article 155 de la Constitució, jo no seria aquí. Podria seguir sent un ciutadà políticament compromès, això sí, però més espectador que

actor, més assistent a manifestacions o a debats que no pas representant d'aquests manifestants o d'aquests ciutadans. Diguem-ho clar, qui hauria de ser avui aquí són precisament els que no hi són: el president, Carles Puigdemont; el vicepresident, Oriol Junqueras; els consellers Joaquim Forn, Lluís Puig, Clara Ponsatí, Toni Comín, Jordi Cuixart i Jordi Sànchez, que ens podrien acompanyar des de la llotja, ben certament. I hauríem d'estar fent un altre debat, no aquest. Hauríem d'estar fent un debat, diguem-ne, aquest sí, ordinari.

I quin hauria de ser aquest debat? No el que estem obligats a fer avui, sobre qui té dret i qui no té dret, sobre les condicions dels nostres representants i les seves situacions i els seus drets individuals com a ciutadans i com a representants dels ciutadans. Hauríem d'estar tenint, crec jo, un debat sobre la taula de diàleg que s'hauria hagut d'obrir entre tots nosaltres i la representació de l'Estat. Una taula de diàleg per avaluar la situació sorgida a partir de l'1 d'octubre i per arbitrar, de comú acord, les vies per a la verificació democràtica de la voluntat dels catalans i catalanes. Aquesta seria la normalitat acceptable.

Una normalitat a què no renunciem ni renunciarem. Una normalitat sorgida del mutu respecte i del reconeixement de la nostra condició de societat amb dret a existir per ella mateixa, de subjecte polític equipat per governar-se, per expressar projectes col·lectius, per dibuixar i construir el propi futur. Avui és, efectivament, un dia per mirar endavant, per començar una nova etapa, però és també un dia per recordar d'on venim, per entendre per què som avui aquí. És el primer cop, en totes les legislatures, des de l'anomenada Transició democràtica, que el ple de constitució d'una legislatura se celebra amb el banc del govern buit. Com em recordava en Gerard Gómez del Moral —és bo saber-ho i recordar-ho—, el president Tarradellas va presidir la sessió de la constitució del primer Parlament el 10 d'abril de 1980. La va presidir des d'aquí, inicialment, i després va assistir a tota la sessió, com va assistir igualment, a la d'investidura. I el president Tarradellas, aquell dia, com durant tots els anys en què va ser president de la Generalitat a l'exili,

representava la legitimitat i la continuïtat històrica de les institucions catalanes. Era una institució que enllaçava directament amb la Generalitat republicana, enderrocada i dissolta el 1939, de la mateixa manera que, rebuda de Josep Irla, la presidència de Tarradellas era la continuïtat institucional de la presidència de Lluís Companys, afusellat a Montjuïc el 1940 per la dictadura franquista.

Deixin-me dir que tinc també ben viva la imatge potent d'aquell 30 de setembre del 2005, quan aquell mateix Parlament, amb un govern sota la presidència de Pasqual Maragall, votava, gosava votar un text estatutari, una nova proposta que, ben explícitament, representava una mà estesa a l'Estat espanyol. Buscaven, en aquell temps, un acord amb profunditat amb l'Estat, un acord basat en la lleialtat i el respecte mutus, però que donés genuïna resposta, també, federal a l'aspiració catalana. Preteníem –quina ingenuïtat, diríem avui– substituir els acords entre elits i el mercadeig permanent per una entesa de fons, per una entesa que donés satisfacció a Catalunya al mateix temps que permetia la plasmació d'una Espanya reconciliada amb ella mateixa, respectuosa i convençuda de la riquesa derivada de la diversitat dels pobles i nacions amb qui compartir futur. Però aquella mà estesa, tots ho sabem, va ser, un cop més, rebutjada. L'Estat espanyol, sembla, no en sap ni en vol saber res, de reconciliació ni de sobirania compartides. El poder es posseeix i no se'n cedeix ni un bri a ningú, menys encara a Catalunya.

L'Estat espanyol, ho sembla, no sap guanyar, sap derrotar. No sap compartir. Sap imposar, humiliar i castigar. El 2010 la societat catalana va reaccionar per necessitat, per instint de supervivència, front a l'evidència que l'Estat espanyol havia decidit completar un projecte d'Estat que incloïa l'assimilació definitiva de Catalunya com a realitat política econòmica i social diferenciada. L'acció col·lectiva d'una part molt significativa d'aquesta societat catalana ha estat formidable al llarg d'aquests anys i s'ha convertit en l'experiència democràtica europea més significativa de les últimes dècades. L'Estat sembla que no admet, no entén ni vol acceptar. L'1 d'octubre va ser la confirmació, la culminació d'aquest període. Serà recordat –els ho ben

asseguro– com el dia en què la ciutadania es va fer mestra del seu destí. Avui, per molt que el Tribunal Constitucional anul·li la comissió creada per esbrinar i delimitar responsabilitats del que va succeir aquell dia, no el podrà esborrar de la nostra memòria col·lectiva. Potser per això l'Estat prescindeix ara de qualsevol fórmula basada en el diàleg i el respecte. Ja no importa, sembla, que *se note el empeño*. No importa. Nosaltres seguirem, n'hem après. Coneixem bé les nostres forces i mesurarem millor les de l'Estat. Sabem el que podem esperar d'Europa i el que no podem esperar dels seus grans estats. Però som Europa i serem part activa de la regeneració europea. El vot del 21 de desembre és també un bon mapa de la societat catalana d'avui, diversa i complexa. Una societat a qui aquest Parlament haurà de saber representar, amb el màxim respecte, a tots i a cadascú, amb la imprescindible sensibilitat i proximitat. No abandonarem la via democràtica. Assumirem el repte del contrast viu i directe amb la ciutadania catalana en el camí d'un projecte per a tots els catalans i catalanes. Un projecte que si fos contra o sense els ciutadans perdria tot el sentit, sense tots ells. Un projecte al qual molts anomenem República, però també podria dir-se llibertat, justícia, equitat i progrés.

Amb en Jordi Sànchez, hem coincidit molt sovint en actes i amb diverses oportunitats, compartint uns versos d'*El cant de la senyera*, que serveixen també com a definició del país i del moment. Són molt breus, diuen: "Dona veu al teu cantaire / llum als ulls i força al braç." És a dir, dona la veu i el vot al poble. Dona intel·ligència als que han de prendre decisions, a les institucions, al govern i al Parlament. I dona resistència, fermesa, tenacitat al capteniment col·lectiu de la ciutadania catalana. La resistència i la intel·ligència que caldrà per guanyar la llibertat d'Oriol Junqueras, Joaquim Forn, Jordi Cuixart i Jordi Sànchez, i per accelerar el lliure retorn de Carles Puigdemont, Meritxell Serret, Clara Ponsatí, Lluís Puig i Antoni Comín. Aquest país serà sempre nostre.

Moltes gràcies i visca Catalunya!
